

Δικηγόροι: διεκδικούμε τον κοινωνικό μας ρόλο και την επαγγελματική του κατοχύρωση

[άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Η Εποχή» της 6 Μαΐου 2001, με υπογραφή: «Για την ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ Ε.Κ.»]

Οι δικηγόροι όλης της χώρας απεργούν. Σε δύο μεγάλες γενικές συνελεύσεις τους οι δικηγόροι της Αθήνας, με αγωνία, ερωτηματικά και αβεβαιότητα για το μέλλον, με αιτήματα που προσπαθούν να ξεπεράσουν τον στενά οικονομικό χαρακτήρα, με συνδικαλιστικές ηγεσίες που δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες μιας κρίσιμης για το δικηγορικό επάγγελμα περιόδου και σε μεγάλο βαθμό ευθύνονται για τη σημερινή γιγάντωση των προβλημάτων, προσπαθούν να συγκροτήσουν το λόγο και την αντίδρασή τους και να αναζητήσουν διέξοδο στα συσσωρευμένα προβλήματα του κλάδου τους και της δικαιοσύνης.

Η αλήθεια είναι ότι εδώ και μια δεκαετία περίπου η δικηγορία, ιδίως η μικρή και μεσαία μαχόμενη δικηγορία δέχεται συνεχείς επιθέσεις (με αποκορύφωμα σήμερα το ασφαλιστικό και τις αλλαγές στο εργασιακό τοπίο) που σε συνδυασμό με την αύξηση του κόστους της δικηγορίας και την καθημερινή εξόντωση έχουν οδηγήσει ήδη εκτός του σώματος εκατοντάδες δικηγόρους. Σήμερα το τοπίο αρχίζει να γίνεται αποπνικτικό και αδιέξοδο.

Η κυβέρνηση εξήγγειλε μια σειρά μέτρων που έχουν πέσει σαν χιονοστιβάδα στις πλάτες των μαχόμενων δικηγόρων και απειλούν την ίδια τους την ύπαρξη και επιβίωση. Η αύξηση του ορίου υποχρεωτικής παράστασης στα συμβόλαια και η αποψίλωση του ταμείου συνεργασίας των δικηγόρων (θεσμού συναδελφικής αλληλεγγύης και αναδιανομής με τη μορφή μερίσματος μέρους των δικηγορικών εισοδημάτων) από τους πόρους του, η κατάργηση ή μείωση των κοινοτικών πόρων των ασφαλιστικών ταμείων σε συνδυασμό με την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών, η πρόσφατη μεγάλη αύξηση των γραμματίων προείσπραξης και η αύξηση του κόστους πρόσβασης στη Δικαιοσύνη, οι πρόσφατες προτάσεις του ΚΕΠΕ για τα «κλειστά επαγγέλματα», προετοιμάζουν το έδαφος για μια ριζική αναδιάρθρωση του δικηγορικού επαγγέλματος. Κυρίες συνέπειες αυτών των επιδιώξεων είναι η βίαιη αποβολή πολλών δικηγόρων από το επάγγελμα, η υπαλληλοποίηση της μεγάλης μερίδας των νέων (και όχι μόνο) δικηγόρων, η συγκέντρωση της δικηγορικής ύλης σε μεγάλα δικηγορικά γραφεία - κεφαλαιουχικές δικηγορικές εταιρείες, η ανατροπή του λαϊκού χαρακτήρα της δικηγορίας, με λίγα λόγια η επικράτηση των νόμων της αγοράς και στο δικηγορικό επάγγελμα. Η γνωστή φιγούρα του ανεξάρτητου μαχόμενου δικηγόρου, του δικηγόρου υπερασπιστή που η παρουσία και η διαμεσολάβησή του διασφαλίζει απέναντι στην κρατική και δικαστική εξουσία τα ατομικά, πολιτικά και οικονομικά δικαιώματα των πολιτών, η μέχρι σήμερα άσκηση του δικηγορικού λειτουργήματος με τη μορφή ελεύθερου επαγγέλματος που εξασφαλίζει την δυνατότητα νομικής προστασίας σε όλους και κυρίως στους οικονομικά ασθενέστερους, σε λίγο θα αποτελούν παρελθόν. Η δικηγορία αλλά και οι δικηγορικές υπηρεσίες θα είναι για τους λίγους.

Πολύς λόγος γίνεται σήμερα για την αύξηση του ορίου της υποχρεωτικής παράστασης δικηγόρων στα συμβόλαια. Η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας ήδη από το 1996 φώναζε: «Η νομοθεσία αντί να επιβάλλει την υποχρεωτική παράσταση δικηγόρου σε δίκες χωρίς αντιδικία, είτε ακόμη και σε πωλητές ακινήτων μικρής αξίας, δημιουργώντας περιττή επιβάρυνση και εύλογη δυσaráσκεια, πρέπει επιτέλους να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του σήμερα και να κατευθυνθεί στην κατοχύρωση της δικηγορικής εργασίας σε τομείς που η καθιέρωση της δικηγορικής

παράστασης είναι και συναλλακτικά ώριμη και κοινωνικά αναγκαία, επιβαρύνοντας όχι τα χαμηλά εισοδηματικά κοινωνικά στρώματα, αλλά τους μεγάλους οργανισμούς και τις επιχειρήσεις που ζουν σε βάρος του. Δημόσια έργα, τραπεζικές και μεγάλες εμπορικές συμβάσεις (πνευματικά δικαιώματα, ΜΜΕ, βιομηχανική ιδιοκτησία, μεταφορικές και ασφαλιστικές συμβάσεις, διεθνείς και εσωτερικές εμπορικές συναλλαγές, leasing, franchising, αντιπροσωπείες) αποτελούν την απλήρωτη και ακατοχύρωτη δικηγορική εργασία προς όφελος των μεγάλων επιχειρήσεων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα». Σήμερα, καθώς το μαχαίρι αγγίζει το κόκκαλο, η συζήτηση για την αναδιάρθρωση της δικηγορικής ύλης, μόνη διέξοδος σε όλα τα παραπάνω, είναι επιτακτική.

Πέρα όμως από τα παραπάνω επιχειρείται σήμερα και κάτι χειρότερο: **Αμφισβητείται με έναν άκρατο λαϊκισμό ο πυρήνας και η πεμπτούσια της κοινωνικής αναγκαιότητας της δικηγορικής υπηρεσίας και διαμεσολάβησης.** Αντιμετωπίζεται ο δικηγόρος ως αναγκαίο κακό και απαξιώνεται στο κοινωνικό σύνολο η προσφορά του. Αμφισβητείται ο θεσμικός ρόλος του δικηγόρου στην διαδικασία παροχής έννομης προστασίας του πολίτη τη στιγμή που και αυτή ακόμη απειλείται. Μια ολόκληρη σειρά από νομοθετήματα και σχέδια νόμου ανατρέπουν βίαια θεμελιώδη συνταγματικά, κοινωνικά και δικονομικά δικαιώματα των πολιτών (αναθεώρηση του συντάγματος -άρθρο 24, τρομονόμος, νέος Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας). Το τοπίο ξεκαθαρίζει. Λιγότερα δικαιώματα, απαξιωμένοι δικηγόροι, δικηγόροι για τους λίγους.

Για όλους αυτούς τους λόγους απεργούμε. Για να διεκδικήσουμε μαζί με όλους τους άλλους εργαζομένους την προστασία του ασφαλιστικού μας συστήματος και των ταμείων μας, την εγγύηση των συντάξεων και των παροχών. Για να αποτρέψουμε την ψήφιση του τρομονόμου που αποτελεί το χειρότερο, τις τελευταίες δεκαετίες οργανωμένο έγκλημα κατά της κοινωνίας και των δημοκρατικών της δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για να διακηρύξουμε ότι ο πολίτης έχει δικαίωμα νομικής προστασίας στις συναλλαγές του, δικαιούται δικηγόρο διαμεσολαβητή στις σχέσεις του με το κράτος, δικαιούνται δικηγόρο υπερασπιστή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του. Για να διεκδικήσουμε τον κοινωνικό μας ρόλο και την επαγγελματική του κατοχύρωση.